

Никола Вујчић

ОСОЈ

Далеко од сунца, у сенци,
од студени, утрнула трава.
Говорећи исто, досадно зелено,
глувонемом и гојазном камењу,
нагиње се и испружа.
Њени зелени,
оштри језици, молећиво
привијају се уз моје ципеле,
да изнесу те зелене ожиљке,
да се на сунцу засјаје.

СТО

Из буке, из преломљених речи као из преломљеног хлеба
настају мрве. Нагнуо сам се да ти пришапћем: то је нечија глад.
Разбацане мрве, тврде као песак који је неко на нас
побацао.
Како да се усудим да их покупим? Згрнем?
Стресем у гомилу?
Спасем?

ЈЕЗИК

Шта говори ова ватра, планула, дрхтавим пламеном?
Боже, језик је то дивљи, само се облизује,
провлачећи светлост као иглу, кроз дим,
притаји се па се пропиње, док се пепео слеже.
Тако су и моје речи покорене. Изречене, па ми
остаје само ћутање. Огњиште као умукло, суво грло.
Ко си ти?
Глас ти је сличан моме гласу,
још говориш, потпаљујеш ватру.

ДОДИР

Миришу руже. Миришу речи руже, а да једна
за другу не знају, већ се у мирису стапају.
Као прсти у шаци, у чврсту песницу, стиснути.
Тек грижа савести раствориће их у топли длан
којим ћу ти помиловати лице. Црвено,
јер је у њега побегао и мој стид.

ЗРНО

Кад му израсте коса, зелена, густа и
лелујава, зањише се, ни на шта не мисли. Само расте.
Али пожутеће од старости. У љуске,
промениће одећу, сазреће његова множина.
По подне, у ветру, у силовитом даху
попадаће гола зрнца, као да никада ништа
нису имала. Само те лепршаве љуске
које су се свукле, јер им је време прошло,
или су биле тесне, одржавају сећање.
Враћају се земљи
да је не забораве, као речи које хоће
да говоре.